

NAZOR VLADIMIR:**S Z Á N T Ó**

— Sebünk, sebünk, de mélyen vagy! Mezőnk, mezőnk, de kemény vagy!
Elhagyatva, legázolva, megcsepülve, kirabolva.
Szabadítsd ki a mélységet, tépd a kórót, törd a terhet,
Ekém, vasekém!

»Szánts csak, szánts csak, szünet nélkül! Lihegő testünkön szántasz.
Rögök alatt a csontjaink, rögünkben a vérünk köröz,
Izzadással van itatva, könnyekkel van harmatozva
Földünk fekete.«

— Barázdába sülyed lábam! Mj sistereg sarkam alatt?
Ereimben erő erjed, és úz, és víz, egyre, egyre
Tovább! Tovább! Vetünk magot, újat, szentet,
Ekém, vasekém!

»Áss ki minket! Túrj belénk már! Puszta, ó, és fagyva fekszik, —
De alatta tejfolyó van és tüzes sárkányfi szundít,
Ősök ősi palotát rejti, és méz-odvak ízét.
Földünk fekete.«

— Sikolt az ég, a rúd úszik; mély daloknak hangja zümmög.
Forró melleken taposok, Idegeim duzzadoznak.
Remeg a föld, pattan a sár... Új nap üdvözöl bennünket,
Ekém, vasekém!

Fordította ÁCS KÁROLY

◆◆◆◆◆◆◆◆

GVIDO TARTALJA:**SPANYOLORSZÁG**

Pásztorfíú, fiam, láttál-e hegyeket,
S hegyekről, messziről vonuló sereget?

Megy, halad a sereg: álma egy anyának,
Álmas éjjeleken az anyák jól látnak.

Porszárnyú viharban a zászlók lebegnek,
Álomban átlátszó méhe a hegyeknek.

Minden alakot veszt, emléik a ház-széle,
Mikor átom kékül az anyák szemére.

Az anyák vén idő tört arcába néznek,
Ha béklyók a napok és éjkek az éjkek.